

озадачатъ братоубийственнигѣ синове на Баязида и тѣхнитѣ владѣния въ П-ва. Но тия народи съ рѣждиви останки бѣха тѣй сломени, че между тѣхъ не се породи нито единъ сериозенъ опитъ за съвземане. Отъ 4-тѣхъ сина на умрѣлия въ 1403 г. Баязидъ, Сюлейманъ поема управлението на турскитѣ владѣния въ П-ва. За да усигури положението си главно срѣщу братята си, той привлича на своя страна свития въ Ц-дъ Мануилъ и му отстъпва крайморскитѣ крѣпости отъ Босфора до Месемврия.¹⁾ Обаче и тия мѣрки не сж помогнали на Сюлейманъ. Междущаствието е продължило и прѣдизвика участието на всички балкански елементи въ него, които вмѣсто да помогнатъ на себе си, заематъ съответно страната на разнитѣ братя, Баязидови синове, като тѣхни помощници единъ срѣщу другъ. За щастие на турцитѣ, анархията се увѣнчава съ побѣдата на Мухамедъ надъ прочутия си братъ Муса. Борбитѣ сж били по нѣкога близки на Сливенъ и несъмнѣнно тукашното население, вече турско и българско, ще е вземало участие, но не разполагаме съ паметници. Опитъ за възтание отъ страна на българитѣ въ югоизточна България е билъ невъзможенъ, а и за поведението на българитѣ изъ тѣснинитѣ въ и надъ сливенския Балканъ, нищо не се чува.²⁾ Сюлейманъ за втори пѣтъ признатъ отъ турци и християни за султанъ (1406 г.) е билъ удушенъ въ 1411 г., а борбата се ограничава между останалитѣ му братя. Кѣмъ Муса, срѣщу брата му Мухамедъ, се присѣдиняватъ и българи и сърби. За

¹⁾ А не до Варна, както пише Хамеръ, съгласно Дука. Сюзополъ падна подъ турцитѣ въ 1367 г. Анхиало и Месемврия отъ началото на 1367 г. влѣзоха въ византийски рѣцѣ, подъ турски васалитетъ, та и само въ такава смисълъ може да става дума за отстъпени отъ Сюлеймана на Мануила (въ 1405 г.) градове, които значи до тогава сж били турски. Отъ Месемврия (собствено отъ Козякъ нагорѣ) владѣеше Иванко, а не византийцитѣ. Иванко още въ 1387 г. стана турски васалъ.

²⁾ Опити за български възстания сж допустими въ западна България, като далечъ отъ театра на междущаствието. Такъвъ е случаятъ съ българския бунтъ въ Видинско, вѣроятно подъ рководството на Страшимировия синъ Константинъ (1405 г.). Подобни български опити, Паисий визира, съ нѣкакви борби на Страшмира съ турцитѣ между 1411 и 1421 г.